

„Nejlepší severská vypravěčka.“

– deník Adresseavisen, Norsko

YRISA




OD AUTORKY NENÍ ÚNIKU

HLUBINY

NĚKTERÁ TAJEMSTVÍ BY MĚLA
ZŮSTAT HLUBOKO POHŘBENÁ

Přeložila Lucie Korecká

 metafora

V recyklačním centru v Reykjavíku je nalezena a exhumována kostra, která byla podle všeho pohřbena v zemi mnoho let. Policisté Týr a Karó nejsou k případu přiděleni, ale jsou požádáni, aby pomohli v sousedském sporu, který eskaloval do nebezpečných rozměrů. Zanedlouho se však ocitají uprostřed vyšetřování vraždy.

Mezitím se mladá kuchařka Gunndís rozhodne jít ve stopách svého zesnulého otce a přijme dočasnou práci na palubě velké rybářské lodi. Když najde knihu, která otci patřila a která by měla být kdesi na dně moře, začne se obávat o svůj život.

Ačkoli si to Týr a Karó zpočátku neuvědomují, všechny události jsou spojeny strašlivou nehodou před mnoha lety, kdy na moři vzplála rybářská loď a potopila se do hlubin oceánu i s posádkou uvězněnou uvnitř.

Thriller *Hlubiny* je třetím dílem napínavé série *Černý led* Yrsy Sigurðardóttir.

„Strašidelný, nemilosrdný, intenzivní. Tak lze popsat styl téhle islandské spisovatelky. Namísto historek o šťastných turistech přináší z oblíbeného severského ostrova děsivé příběhy plné smrti, po jejichž přečtení toužíte po dalších knihách Yrsy Sigurðardóttir.“

– deník *Fréttablaðið*, Island

Yrsa Sigurðardóttir

HLUBINŲ

V METAFOŘE DOSUD VYŠLO:

Poslední rituál

Mrazivé světlo

Žhavý hrob

Led v žilách

Ohnivý anděl

Plavba smrti

Pamatuji si vás všechny

SÉRIE FREYJA A HULDAR

DNA

Černá díra

Katarze

Poprava

Panenko

Ticho

Kořist

SÉRIE ČERNÝ LED

Není úniku

Hrob

Yrsa Sigurðardóttir

HLUBINA

Přeložila Lucie Korecká



metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Tato kniha je literární fikce.

Všechny postavy a události jsou autorským výtvořem.

Copyright © Yrsa Sigurðardóttir 2023

First published with the title *Frýs í æðum blóð* in 2023

by Veröld Publishing, Reykjavík

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Lucie Korecká, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-838-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-837-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-265-3 (print)

Knihu věnuji svému vnukovi, Reginovi Freyovi Mánasonovi.

Autorka si je vědoma toho, že z Grindavíku nevyplouvají žádné velké rybářské lodě a neloví se tam huňáček severní. Rybářská společnost v knize je autorským výtvozem, stejně jako všechny postavy.

Srdečné díky za pomoc při získávání informací si zaslouží:

Jón Atli Gunnarsson, kapitán lodi Gullberg VE-292,

a jeho posádka,

společnost Vinnslustöðin, a. s.,

Kristín Jóhannsdóttir, ředitelka muzea,

Sævar Guðmundsson z Ředitelství rybolovu,

Guðni Þorsteinsson, můj zesnulý strýc

a autor knihy Rybolov a rybářská výstroj,

Lillý Óladóttir, policistka.

Za veškeré chyby a nepřesnosti nese odpovědnost výhradně autorka.

MÍSTO, KDE SE PŘÍBĚH ODEHRÁVÁ



PROLOG

Úplně všichni jsou pitomci. K takovému závěru Einar došel, když začal v recyklační firmě pracovat na novém systému třídění. Nezastával vysokou pozici, nedělal důležitá rozhodnutí ani nevedl propagační kampaně. Pracoval v provozu, odebíral vzorky a zapisoval přibližný podíl správně a špatně vytríděných odpadků. K uvedenému úsudku ho dovedly žalostné výsledky.

Pro běžného občana nebyl systém nijak složitý. Papír, plast, zbytky potravin a směsný odpad se měly vyhazovat do označených popelnic v místě bydliště. K likvidaci jiných, specifických druhů odpadků sloužily kontejnery nebo sběrné dvory, kterých byla v hlavním městě spousta. Aby to obyvatelům vtloukli do hlav, uspořádali rozsáhlou informační kampaň, vyvěsili pokyny na internet a do domácností roznesli brožurky. Ničeho tím ale nedosáhli. Do papírových pytlů se zbytky potravin se každou chvílí vloudila plechovka, v popelnicích na plast se objevovaly potraviny a zahradní odpad končil ve směsném. Nejhorší to ovšem bylo s nebezpečnými látkami, elektrospotřebiči a bateriemi, které se pravidelně dostávaly do všech typů kontejnerů. Někdo samozřejmě třídil svědomitě, nicméně v rámci každodenních kontrol podmínky splňovala jen hrstka vzorků.

Nejvíc Einara rozčilovalo, že se situace spíš zhoršuje, než zlepšuje. Pokud se na začátku podařilo vzbudit v lidech určité nadšení pro nový režim, dost rychle vyprchalo.

Einar se vydal dál do haly. Po obou stranách běžícího pásu stály ženy a vybíraly sklo, plast, kov a další anorganické látky z bioodpadu, který se využíval na výrobu metanu. Cestou na ně kývl, ale žádná si jeho nenápadného pozdravu nevšimla. Všechny se soustředily na odpad, který kolem nich proudil jako podsvětní řeka v útrokách pekla.

Einar neměl citlivý žaludek. Už dávno ne. Než zahájili ten nový systém, měl ve stejné firmě na starost každoroční průzkum komunálního odpadu. Zkoumal a zapisoval složení celých tun směsného odpadu z hlavního města. Mimo jiné musel jako samostatnou kategorii vytrítit dětské plenky, ale to ještě nebylo nejhorší. Jeden rok narazil na mrtvou kočku, další na krysou, pak zase na obrovskou shnilou rybu neznámého druhu. Nevyhnul se ani depilačním páskům připomínajícím chlupatý koberec. Nemluvě o záplavě injekčních jehel – a samozřejmě použitých kondomů, to byla klasika.

Po prvním týdnu v práci si ještě musel připomínat, že na všechno se dá zvyknout. Když se chirurg dokáže naučit řezat lidem do břicha a nic si z toho nedělat, on přece musí zvládnout tohle. A měl pravdu. Teď už jeho pozornost přitahovaly spíš zajímavé věci než ty odporné. Osamocení dílek skládačky, kvůli kterému majitelé určitě prohledali celý byt. Snubní prsten, o němž se domníval, že ho majitelka vyhodila úmyslně, i když to neměl ničím podložené. Prostě ho víc bavila představa, že jakýsi Gudmund svou manželku hrozně zklamal, než že zlatý kroužek s vyrytým jménem spadl do popelnice omylem. V pytlí naplněném nejspíš při čištění mořského pobřeží

našel lahev se vzkazem od islandské dívky, která doufala, že její dopis dopluje ke břehům nějaké cizí země. Einar si vzkaz vyfotil a rozhodl se dívce při nejbližší cestě do zahraničí poslat pod cizím jménem pohlednici.

Nejvíc ho ovšem zasáhla plná taška nepoužitého kojeneckého oblečení a plenek pro novorozence. Bez dlouhého přemýšlení pochopil, co se v takovém případě asi stalo.

Zajímavé nálezy nicméně tvořily výjimku. Obvykle byl každý den úplně stejný jako ten předešlý a tak pořád dokola.

Einar se otočil ke svému asistentovi, který šel za ním. Ukázal na hromadu průhledných pytlů navršených na podlaze u příjmu. „Zahradní odpad? V tuhle roční dobu?“ V zimě se ve sběrných dvorech většinou nic takového neobjevovalo. Během zbytku roku byl zahradní odpad naopak běžný a zakrýval se s ním povrch skládek. Přes zimu stejně nemělo cenu se o to snažit. Stačila jedna pořádná tlaková níže a vítr by pokrývku odnesl kdoví kam.

Asistent pokrčil rameny. „To bude asi tím, že se otepilo. Někdo třeba nestihl na podzim všechno dodělat, a tak teď využil příležitost.“

„Ale proč je to všechno v pytlích? Do kontejneru se přece mají vysypávat.“ Einar vlastně jen přemýšlel nahlas. Neočekával, že by jeho nový pomocník mohl znát odpověď.

„Třeba tam někdo nejdřív hodil jeden nebo dva pytle a ostatní už si pak mysleli, že je to tak správně.“

Einar musel uznat, že to dává smysl. „Možná. Zaměstnanci to ale každopádně měli sledovat a zasáhnout.“ Přejel hromadu pohledem. Podle předpisů měli odebrat vzorky všech druhů odpadu, včetně těch ze sběrných dvorů. Při posuzování nového systému budou

potřebovat celkový přehled. Pokud se ukáže, že ve dvo-rech končí hodně věcí, které se mají třídít přímo v do-mácnostech, budou muset situaci přehodnotit. Jestliže se výsledky budou dál zhoršovat, bude nejspíš nutné zahájit další informační kampaň.

Einar ukázal na náhodně zvolený pytel. „Tak třeba tenhle.“

Mladý asistent si natáhl rukavice a vytáhl pytel z hro-mady. Zavěsil ho na ruční váhu a Einar si zapsal hmot-nost. Potom si oba nasadili roušky a vysypali obsah na betonovou podlahu. Z pytle se vyvalily opadané větve, splepené zahnědlé listy, hlína a drny. Všechno podle po-kynů k třídění. Svědomitý zahrádkář se přesto pravidly neřídil stoprocentně, k ostatnímu odpadu se připletlo několik letniček v plastových květináčích, pár kamenů, špinavý ručník neurčité barvy, rozedrané hadry a re-klamní brožurky, ve srovnání se zbytkem obsahu pytle překvapivě zachovalé.

Asistent se pustil do vážení všeho, co do zahradního odpadu nepatří, a Einar zapisoval výsledky. Květináč s uschlou rostlinou nového kolegu poněkud zmátl. Tá-zavě na Einara pohlédl. „Považuje se za špatně vytríděný celý květináč i s obsahem, nebo jenom samotný květi-náč?“

„Jen samotný květináč. Obsah do zahradního odpadu patří.“

„A kameny?“

Asistent v práci teprve začínal, takže se dalo čekat, že ještě nebude mít ve všem jasno. A rozhodně byl o dost chytrější než ten zahrádkář, který si myslel, že ručník je biodpad. „Kameny tam nepatří, protože nejsou orga-nického původu.“

„Aha. Jasně.“ Mladík se sehnul a zvedl větev ze stro-mu. „A tohle?“

Einar jeho inteligenci asi trochu přecenil. „Zkuste si představit zahradu. Všechno, co je zelené a roste ze země, je zahradní odpad. Hlína taky. Takže stromy a větve do téhle kategorie spadají, ne?“

„Tohle ale není větev. Nebo aspoň myslím.“ Pomocník obracel těžko rozpoznatelný předmět v ruce. „Podle mě je to kost.“

„Kost?“ Einar k mladíkovi přistoupil, aby se podíval zblízka. Kostí se běžně vyskytovaly ve smíšeném odpadu, v zahradním většinou ne. Kuřecí a z jehněčích stehen a hřbetů, v létě hovězí žebra z grilu. Pokud ale tohle byla kost, z ničeho takového nepocházela. Na to byla příliš velká.

Mladík podal předmět Einarovi. Ukázalo se, že je to skutečně kost. Nebyla bílá jako ty, které v odpadu běžně vídal, ale zahnědlá a zablácená. Einar nebyl zoolog, odhadl však, že nejspíš patřila krávě nebo koni. Kdo by ale griloval celé hovězí nebo koňské stehno? Bylo by to vůbec možné? Tohle v každém případě musela být stehenní kost, hlavice na jejím konci vyvracela veškeré pochybnosti. Délka kosti ovšem neodpovídala žádnému kusu masa, který se běžně zpracovává v kuchyni, ani žádnému zvířeti chovanému v domácnostech. Einar by rozhodně nechtěl mít tak obrovského psa. Natožpak kočku.

Kůň nebo kráva. Nebo jediný další islandský tvor, který připadá v úvahu – člověk. Einar zbledl. Byl sice zvyklý na ledacos a měl rukavice, ale musel se dost ovládat, aby kost neupustil na zem.

„Jsou tady ještě další,“ ozval se pomocník.

Einar dokázal zachovat kamennou tvář a kost opatrně odložil. Zhluboka se nadechl a začal s asistentem vybírat mezi větvemi další kosti. Když vysypali všechny pytle a prozkoumali jejich obsah, našli jich víc než dost.

Pytle sice určitě nepocházely od stejné osoby, ale zvenku se to nedalo poznat, takže jim nezbylo než prohledat všechny. Pomocí obrázku kostry z internetu se jim podařilo kosti poskládat, a když byly všechny víceméně na svém místě, poodstoupili, aby si výsledek prohlédli.

Na podlaze ležela zahnědlá lidská kostra. Některé části chyběly, především lebka a několik článků prstů na ruce i nohou. Většina velkých kostí tam však byla.

Zatímco na hrůzný výjev šokovaně zírali, prolétlo Einarovi hlavou, že si nejspíš bude muset najít nového pomocníka. Tenhle mladík, jakmile se zase zmůže na slovo, dá nepochybně výpověď.

I. KAPITOLA ● NOC NA SOBOTU

Jak se dalo čekat, byla přístavní hráz ozářená měsícem skoro liduprázdná. Bylo chladno, ale bezvětří a kolem vládlo téměř naprosté ticho. Ozývalo se pouze mírné, líné šplouchání vln a vrzání, jak se rybářské lodě otíraly o molo obložené pneumatikami. Takové zvuky působily uklidňujícím dojmem, jako by sdělovaly, že se v přístavu nikdo nerozčiluje a nikdo nikam nespěchá. Že je všechno v klidu. Až do rozbřesku není třeba se ničím stresovat.

Gunndís přesto pospíchala. Vytáhla z kufru svého malého auta sportovní brašnu a snažila se nedumat nad tím, jestli si něco nezapomněla sbalit. Povolali ji narychlo, jako vždycky. Pořád ještě neměla stálé místo, a tak musela vzít zavděk plavbami, kde lodní kuchař na poslední chvíli odřekl účast. Kdyby to tolik nespěchalo, dostal by místo někdo jiný. Tím už si dávno nenechávala kazit náladu a vítala každou příležitost, která se jí naskytla. Byla to její vysněná práce, kam až její paměť sahala, a už se smířila s tím, že cesta k úspěchu bude krkolomná. Musela se po ní pomalu škrábat nahoru, snažit se osvědčit, být vděčná i za málo a doufat, že získá renomé.

Správnou loď našla bez potíží. Jako jediná měla rozsvícená světla, ostatní členové posádky už byli na palubě. Nikdo nechtěl výpravu zmeškat, protože huňáček

severní se právě začínal třít a rybáři měli poslední možnost ho nalovit v nejvyšší kvalitě. O rybolovu se mluvilo dokonce i ve večerních zprávách, kde odborníci potvrdili, že jikry dozrály a lepší už nebudou. Také ohlásili, že nejvyšší podíl rybích samic je u západního pobřeží. To znamenalo, že úlovek bude hodnotný a výprava vynese hodně peněz, protože loď pojme až dva tisíce tun ryb. Pokud se vrátí plně naložená, vydělá si Gunndís za několik dní práce víc než za tři měsíce jako kuchařka ve školní jídelně, kde je zaměstnaná. Práce v jídelně nebyla zajímavá ani dobře placená, ale měla jednu výhodu: Gunndís si vyjednala, že si může občas vzít na pár dní volno. Jako třeba teď. Mezi kolegy kvůli tomu nebyla moc oblíbená, ale s tím se nedalo nic dělat. Její spolupracovnice ji pokaždé zvládla zastoupit, takže se svět nezbořil, když občas chyběla. Stejně se na moře dostávala tak málokdy, že se z práce omlouvala méně, než kdyby si vybrala všechny dny běžně uznávané nemocenské. A nemocná nebyla nikdy.

Před nástupem na loď se Gunndís zastavila a vytáhla telefon. Chtěla ještě poslat dvě zprávy, aby měla jistotu, že na to nezapomene. První byla omluvenka do práce, že bude začátkem příštího týdne chybět. Druhá byla určená Gautimu, bývalému manželovi. Byli už přes rok rozvedení, ale stále je nerozlučně spojoval jejich dvouletý syn Dadi. Teď byla noc na sobotu, chlapec trávil víkend u otce a měl u něj zůstat až do pondělního rána. Pak ho měl Gauti odvést do školky a odpoledne ho měla vyzvednout Gunndís. Proto se Gautimu musela ozvat, aby Dadi nemusel zbytečně ve školce trčet. Věděla, že se Gauti bude mračit, až si ráno zprávu přečte, ale že se nebude doopravdy zlobit. Ukázalo se sice, že to není životní partner, jakého si přála, byl ovšem výborný táta a chtěl se synem trávit co nejvíc času. Rybářské výpra-

vy bývají krátké, takže když všechno půjde podle plánu, vrátí se domů v pondělí večer, nebo nejpozději v úterý. Dva dny navíc Gautimu neuškodí. Jestli si bude stěžovat, nabídne mu, že si syna příště nechá na víkend. To může bez obav udělat, aniž by se předtím podívala do diáře, protože to Gauti stoprocentně odmítne. A ona stejně na přespříští víkend ani na ostatní víkendy v roce žádné zvláštní plány nemá. Je docela samotářská. Gauti ne. I to sehrálo určitou roli v jejich rozchodu. Spolu s dalšími problémy, nad kterými nemělo cenu dumat.

Na kapitánském můstku zahlédla Gunndís siluetu člověka. To byl nejspíš Hróbjart, kapitán, který ji vzbudil telefonátem a nabídl jí účast na výpravě. Stručně jí sdělil, že loď má třináctičlennou posádku: šest lodníků, tři strojníky, tři kormidelníky a jeho. S ní jich bude čtrnáct. Mají namířeno do Breidafjördu, protože hejna huňáčků právě táhnou na západ. Zeptal se jí, jestli má platné osvědčení z bezpečnostního školení pro lodní posádky, a Gunndís přisvědčila. Pak chtěl vědět, jestli zvládne dorazit na palubu do hodiny. Opět odpověděla kladně, i když poněkud méně přesvědčivě. Žádné další otázky nenásledovaly, kapitán jí pouze vysvětlil, odkud bude loď vyplouvat. Gunndís vyskočila z postele, naházela věci do tašky a vyběhla z domu. Cesta z Breidholtu do Grindavíku trvala čtyřicet minut, takže musela mít sbaleno během deseti minut. Proto si určitě něco zapomněla, ale to nejdůležitější snad pobrala. Kartáček na zuby, náhradní oblečení a sadu nožů, bez které se při práci neobešla.

Gunndís schovala telefon do kapsy a přelezla přes zábradlí na palubu. Brašna přes rameno jí vychylovala těžiště, takže málem ztratila rovnováhu a zřítila se mezi loď a molo. Mezera nebyla tak široká, aby propadla až do vody, ale mohla by se zranit, možná si dokonce zlomit

nohu. Kdyby ji musela odvézt sanitka, určitě by se to hned rozkřiklo a na další pracovní nabídku by pak čekala hodně dlouho, možná by se nedočkala už nikdy. Proto si oddechla, že nehodě unikla a že si její nemotornosti ani nikdo nevšiml. Paluba byla liduprázdná. Jinak ovšem prázdná nebyla. Nejružnější vybavení, cívky, řetězy, jeřáby, navijáky a stožáry tvořily bludiště, kterým se musela proplést, aby se dostala ke dveřím do podpalubí.

Jakmile vstoupila dovnitř, otevřela se před ní chodba, z jejíhož konce zaslechla hlasy. Vykročila tím směrem, protože hledala někoho, kdo by ji mohl dovést k její kajutě, aby si tam odložila zavazadlo, a pak ji doprovodit ke kapitánovi.

V místnosti označené jako šatna seděli čtyři muži. Prostor zjevně sloužil nejen k převlékání do pracovních kombinéz s helmami, ale zároveň i jako komora na odkládání nejružnějších drobností, salonek a kuřárna. Když se Gunndís objevila ve dveřích, přítomní vzhledli, podle všeho jim však bylo celkem jedno, že se k posádce přidala žena. Sice se nepředstavili, ale přivítali ji na palubě. Potom jen seděli a pokračování konverzace nechali na ní. Když se zeptala, jestli by jí mohli ukázat její kajutu, nejmladší z nich vstal a nabídl se, že ji tam dovede.

Na téhle lodi Gunndís nikdy předtím nebyla, a i když spousta věcí vypadala povědomě, nezdálo se jí nic úplně stejné jako na lodích, kde už se plavila. Jedno s nimi ovšem společné měla. Bohužel. Vzbuzovala v ní klaustrofobii. Gunndís věděla, že pokud ji nepotlačí hned v zárodku, zachvátí ji nakonec pocit, že nemůže dýchat. Proto se usilovně snažila zaplašit představy, jak se chodby plní vodou, loď se pokládá na bok nebo se v podpalubí šíří požár. Už jen při tom pomýšlení se jí nebezpečně zvyšoval tep a musela se hodně ovládat, aby před kolegou nedostala záchvat úzkosti. Osvědčilo se jí myslet na

to, že na tom zdaleka není nejhůř. Nepracuje v ponorce ani ve vesmírné lodi, kde je posádka ještě mnohem zranitelnější než na moři.

Takže bude všechno v pohodě. Samozřejmě bude všechno v pohodě. Takové námořní nehody, jaké ji pronásledovaly v myšlenkách, už na Islandu v podstatě patřily minulosti. Zhluboka se nadechla a pomalu vydechla. Cítila, jak se jí po těle rozlévá klid a srdce jí přestává zběsile bušit. To byl natolik skvělý pocit, že by se radostí nejradši rozesmála, ale měla obavy, že by ji mladík svižně vykračující před ní považoval za blázna.

Aby zajistila, že se úzkost nevrátí, soustředila se na okolí. Prohlédla si sušák na pracovní rukavice zavěšený na stěně u vchodu do spodního patra. Na dřevěných kolících byly nasazené tuhé vodotěsné rukavice a výsledek připomínal umělecké dílo. Tlusté prsty se natahovaly do prostoru a Gunndís doufala, že najde aspoň jeden pár menší velikosti. Zítra si bude muset vzít rukavice stejně jako ostatní, protože lodní kuchař nemá na starosti jen vaření. Pouze vychází na palubu poslední a odchází první, aby posádka nehladověla. Jinak se však musí do rybolovu zapojit.

Zamířili dolů po úzkých strmých schůdcích se zadržím po obou stranách. Bez něj by byl sestup náročný i pro cirkusové artisty, když se loď houpe na vlnách. Potom pokračovali do chodby s kajutami a mladík se zastavil u jedné dveří uprostřed. Gunndís si pomyslela, že jí zřejmě přeje štěstí. Obávala se totiž, že skončí až na konci chodby, kde je nejvíc slyšet hluk motoru. Z hořké zkušenosti věděla, že když v temné kajutě pod hladinou moře nemůže spát, má do její hlavy úzkost volný přístup. Vlastně se sama divila, že ten boj už dávno nevzdala a nepověsila námořnictví na hřebík. Když ve školní jídelně sekala zeleninu na další zdravý pokrm pro děti,

kteře by nejradši jedly jen pizzu, řádné záchvaty paniky jí nehrozily.

Mladík dveře otevřel, vstoupil dovnitř a rozsvítil. „Tohle je kajuta našeho kuchaře. Našeho stálého kuchaře. Snad vám tady nebudou vadit jeho věci.“ Ukázal na spodní palandu. „Postel je čistě povlečená. A v koupelně jsou čisté ručníky.“

Gunndís vděčně přikývla a usmála se. „Výborně. Děkuju.“ Přelétla kajutu pohledem a zjistila, že tam moc věcí nezůstalo. Pár knih, notebook, herní konzole a malá závěsná televize. Na stolku ležely papíry, které chtěla schovat do šuplíku pro případ, že by obsahovaly nějaké citlivé nebo osobní informace. Také si všimla tašky ze supermarketu a doufala, že v ní jsou jen limonády a sladkosti, nic, co by se mohlo zkazit. Nebo co už by bylo zkažené. Jinak bylo v kajutě uklizeno, nepřítomný kuchař nenechal na podlaze řádné špinavé ponožky ani odpadky. Gunndís odložila brašnu vedle palandy. „Mohli byste mě zavést ke kapitánovi? Měla bych mu dát vědět, že už jsem tady.“

„Určitě už o vás ví. Ale jasně, můžeme za ním zajít.“

Když za sebou Gunndís zavřela, uvědomila si, že nedostala klíč. Dveře nebyly zamčené, když je kolega otevřel. „Máte klíč? Nebo kde si ho mám vyzvednout?“

„Aha. Myslím, že řádný klíč není. Necháváme kajuty odemčené.“ Rozpačitě uhnul pohledem. „Tady se nemáte čeho bát.“

„Samozřejmě. Nevadí.“ Gunndís si vyčítala, že s tím vůbec začínala. Měla se radši zeptat kapitána. Ten trávil většinu času na můstku a s posádkou si moc nepovídal. Teď se určitě rozkřikne, že se bojí, aby jí v noci někdo nevezl do postele.

Mladík se usmál. „Jo, já jsem Logi. Zapomněl jsem se představit. Jsem lodník.“

Opětovala úsměv a podala mu ruku. „Gunndís.“ Obávala se zbytečně, jako obvykle. Mladík působil upřímně a sympaticky, nevypadal jako někdo, kdo má ve zvyku ostatní pomlouvat.

Potřásl si rukou a chvíli rozpačitě postávali, než Logi vykročil a Gunndís ho následovala. Cestou ke kapitánskému můstku jí ukázal kuchyň i jídelnu a ona si jejich umístění vryla do paměti. Loď sice nebyla úplně obrovská, ale úzké chodby a nejrůznější místnosti ji mátlly. Až bude čas začít vařit, měla by své pracoviště hned najít, a ne se motat po chodbách a zoufale ho hledat.

Na kapitánském můstku naopak nebylo těsno ani trochu, ocitli se v rozlehlém prostoru s okny na všech stranách. Právě teď ale ven moc neviděli, protože byla tma a okna pokrýval nános soli. Kromě dvou kapitánských křesel a rozměrné přístrojové desky tam stála sedací souprava, dva psací stoly a komoda se spoustou šuplíků. A úplně všude byly monitory, z nichž každý měl svou vlastní funkci: buď dovést loď bez úhony do cíle, nebo vyhledávat pod hladinou ryby.

Kapitán seděl u stolu zády k nim a soustředěně cosi sledoval na jedné z obrazovek. Logi si odkašlal. „Dorazila ta kuchařka na záskok. Chtěla by se vám představit.“

Gunndís zamrzelo, že ji uvedl tak formálně. Nepřišla přece za kapitánem proto, aby se mu představila jako nějaká vysloužilá hlava státu. Chtěla se mu jen ohlásit pro případ, že by na ni čekal s vyplutím. Když se k ní otočil, podařilo se jí rozladění skrýt za úsměv. Už dávno si musela přiznat, že má sklon nechat se snadno rozhodit něčím naprosto nepodstatným. A že v životě nemůže vždycky všechno probíhat do puntíku podle jejích představ. O tom už se mnohokrát přesvědčila.

„Vítejte. Omlouvám se za ten spěch a děkuju, že jste všeho nechala a přijela.“ Kapitán jí pevně stiskl ruku.

„Jak víte, jsem Hróbjart. Mluvili jsme spolu po telefonu.“

Prohodili ještě pár zdvořilostních frází a potom jí kapitán oznámil, že za chvíli vyplují z přístavu a k lovišti dorazí krátce po poledni, pokud všechno půjde podle plánu. Snídani by měla mít hotovou kolem osmé a oběd předtím, než začnou rozhazovat sítě. Pokud na to tedy vůbec dojde. Předpověď počasí se zhoršuje a vyhlídky jsou nejisté. Možná bude nutné práci odložit na neděli, ale i tak bude posádka samozřejmě muset jíst. Nakonec dodal, že nemá ponětí, jaké zásoby kuchař objednal, ale že by mrazák i spižírna měly být plné a Gunndís už si bude muset nějak poradit.

Do přípravy snídaně zbývalo ještě několik hodin. Gunndís hodlala zapadnout do postele, ale předtím se chtěla ještě podívat, co nabízí spižírna a mrazák, aby mohla během usínání vymýšlet jídelní lístek. Díky tomu se snad na povrch neproderou úvahy o různých katastrofách, které by se mohly přihodit.

Logi šel do kuchyně s ní, přestože ho ujistila, že do kajuty trefí. Zřejmě se sám jmenoval do funkce průvodce a bral ji vážně. Zatímco zkoumala zásoby, zevrubně se jí vyptával na všechno možné. Odkud je, na jakých lodích už se plavila a jestli zná kuchaře, se kterými se v různých posádkách setkal. Když vyčerpal takové obecné otázky, začal se zajímat o osobnější věci. Je vdaná? Má děti? Kolik je jí let?

Na všechno mu svědomitě odpověděla. Ze zmíněných kuchařů znala jen málokoho, ale zato mohla hrdě vyjmenovat lodě, kde už pracovala. Prozradila mu, že je rozvedená matka a je jí čerstvých osmadvacet. Potom došlo na otázku, kterou neměla v oblibě. Napadlo ji, jestli si nemá raději něco vymyslet, než aby mu sdělila skutečný důvod, proč se rozhodla stát se lodní kuchař-

kou. Sice se bála, že ji Logi zaplaví dalšími dotazy, ale nakonec se odhodlala odpovědět pravdivě: „Můj táta byl kuchař. Vařil na lodi. Vždycky jsem chtěla jít v jeho stopách.“

Dopadlo to přesně tak, jak očekávala, v mladíkovi se probudila zvědavost. Pochopil, že zřejmě našli společné téma. „Neznám ho? Jak se jmenuje?“

„Ne, to určitě ne. Už nežije. Před lety umřel.“ Mírně se pousmála, ale vzápětí rty sevřela. O tátově smrti se s kolegou bavit nechtěla. „Nechal váš kuchař někde rozpis jídel?“

Logiho zřejmě také potěšilo, že změnila téma. O ztrátě, žalu a smrti si s cizím člověkem nechtěl povídat nikdo. „Nevím, možná.“ Ukázal jí šuplík pod kuchyňskou deskou, kde si kuchař schovává různé papíry. Gunndís ho otevřela a prohrabala obsah, ale rozpis nenašla. Jen účtenky a letáky od různých dodavatelů.

„Myslím, že ve skřínce jsou nějaké recepty, jestli vám to pomůže.“ Logi se sehnul, otevřel jedna dvířka a podal jí knihu. „Tuším, že jídlo z téhle kuchařky měli všichni nejradši.“

Gunndís si knihu vzala a zahleděla se na povědomou obálku. Srdce se jí sevřelo, když se jí v hlavě vynořily hořkosladké vzpomínky z doby, kdy jí bylo deset. Před osmnácti lety dala stejnou knihu tátovi pod stromeček, aby mohl námořníkům chystat samé dobroty. *Vaříme pro plný stůl – hostina pro hladové strávníky*. Knihu sama vybrala, zabalila a pak napjatě sledovala, jak táta dárek rozbaluje. Dokonce byla tak nedočkavá, že mu obsah balíčku prozradila, ještě než stihl sundat papír.

Byl to poslední vánoční dárek, který mu dala. Měsíc po Vánocích zemřel. Gunndís by nejradši zavřela oči a knihu objala, ale samozřejmě to neudělala. Neměla zájem se s něčím takovým svěřovat Logimu, i když vypadal

sympaticky. Navíc to byla jen náhoda a tenhle výtisk knihy neměl s jejím tátou nic společného. Stejně jako cigarety Winston, které jí ho připomínaly pokaždé, když je někde zahlédla.

„Nejvíc nám skoro všem chutná vídeňský řízek. Se smaženou cibulkou,“ usmál se Logi.

Gunndís jeho komentář uvítala, protože ji vtáhl zpátky do přítomnosti. „Řízky bych snad udělat mohla. Myslím, že jsem v mrazáku viděla telecí, a trochu mě to překvapilo. Teď už je mi to ale jasné.“ Otevřela knihu, aby recept vyhledala. List se vrátil na titulní stranu a Gunndís strnula.

Na první stránce knihy bylo ručně napsáno:

Tatínkovi,

abys mohl námořníkům chystat samé dobroty.

Tvoje Gunndís

Zatočila se jí hlava a měla pocit, že se jí to jen zdá. Knihu, kterou mu v deseti letech dala k Vánocům, si její táta vzal s sebou na svou poslední plavbu. Na loď, která se potopila a celá její posádka zahynula.

2. KAPITOLA ● ČTVRTEK

„Vy tam!“ houkla z kanceláře Erla, vedoucí oddělení. Týr se rozhlédl po místnosti a zjistil, že tam není nikdo jiný než on a Karó, která seděla u vedlejšího stolu. Teprve potom otočil hlavu k Erle a spatřil, jak na ně netrpělivě mává. *Vy tam* nejspíš byli oni dva.

Takovou vedoucí jako Erla by si nepřál nikdo. Byla to však jejich šéfová, s tím se nedalo nic dělat. Měli na práci lepší věci než se vztekat nad něčím, co stejně nemohli ovlivnit. O obsazování vedoucích pozic se rozhodvalo na nejvyšších místech. Navíc měla Erla i své světlé stránky, přestože byla přísná a v mezilidské komunikaci naprosto beznadějná.

„Jak že se to jmenujete?“ Pokynula jim, ať vejdou do kanceláře, a posadila se ke stolu, zatímco se jí už postě představovali. Věděli, že jejich jména zase zapomenou, jakmile se za nimi zavřou dveře. Stejně jako jména většiny ostatních, s výjimkou jejich oblíbenců. Neočekávali, že se na tom někdy něco změní. Pokud se totiž měl problém vyřešit, bylo nutné si nejdříve uvědomit, že existuje. Erla odmítla návrh jednoho ze zaměstnanců, které neměla v oblibě, že by všichni mohli na hrudi nosit jmenovku. Neviděla k tomu žádný důvod a nejspíš vůbec nepochopila, že cedulky měly pomáhat hlavně jí.

Erla je probodla pohledem a Týr se připravil na nějakou výtku, i když si nedovedl vybavit nic, čeho by se mohla týkat. Pokud věděl, nic zvláštního se nestalo a poslední týdny byly nezvykle klidné. Jediný velký případ – pokud se to tak vůbec dalo nazvat – byl nález lidských kostí mezi odpadem před necelými dvěma týdny. Vyšetřování dostal na starost někdo jiný – kolegové, na kterých Erle záleželo a pamatovala si jejich jména.

„Neznáte nějakou chůvu? Někoho z rodiny, kamarádku, sousedku, prostě kohokoli?“

Otázka Týra překvapila, i když vlastně ne až tolik. Neušlo mu, jak si šéfová neustále stěžuje na nedostatek chův v hlavním městě, protože o tom pořád dokola mlela. Měla dítě a nedařilo se jí pro něj sehnat stálou pečovatelku. Zjevně se na tom nic nezměnilo.

Týr se chopil slova jako první. „Ne, bohužel.“

Karó na tom byla stejně. „Ne, ani já bohužel nikoho neznám.“

Erla sevřela rty a mlčky se na ně mračila jako ředitelka školy na dva zlobivé žáky, které přistihla, jak ucpávají záchod papírem. Pod očima měla tmavé kruhy, takže vypadala, jako kdyby měla oči zavěšené ve dvou houpacích sítích. Zřejmě jí starosti s hlídáním dítěte nedaly spát.

„To se dalo čekat.“ Erla si povzddechla a napětí v její tváři poněkud polevilo. „No nic. Dostali jsme žádost o pomoc z Grindavíku. Nějaká celkem bezvýznamná šarvátka, ale i tak musíme zasáhnout. Údajně vyhrocené sousedské spory.“

Tentokrát zareagovala rychleji Karó. „Proč je k tomu potřeba pomoc z hlavního města? Nemůže se o to postarat policie v Sudurnesu? V Grindavíku přece mají vlastní stanici.“ Vzápětí dodala: „Ale samozřejmě nebude problém tam zajet. Jen mě to překvapilo.“

„Ty dvě rodiny jsou asi vážně magoři a už stihly podat žalobu skoro na všechny policisty v Grindavíku i v celém okrsku. Podezírají je z diskriminace, předpojatosti a bůhví čeho ještě. Všechno jsou to naprosté nesmysly, jaké mohli vymyslet jenom totální cvoci. Zažalovali dokonce i stavební inspektory a obecní úřad. Střídají se v tom. Jakmile jedna rodina někoho zažaluje, druhá okamžitě podá žalobu ve stejné záležitosti, ale s opačným vyzněním. Je kolem toho děsný cirkus, takže chápu, že už toho kolegové z jihu mají plné zuby. Aspoň dokud nebudou ty žaloby vyřešené. Každá další zdržuje vyřízení těch ostatních.“

„Takže tam máme vyrazit a očekávat, že podají žalobu i na nás?“ Týr nebyl včerejší.

Erla zachovala kamennou tvář a krátce se zamyslela, než odpověděla: „No, asi to tak bude.“

„No výborně.“ Karó se netvářila o nic nadšeněji než Týr.

„Nemějte obavy. Jestli z toho budou nějaké nepříjemnosti, vezmu je na sebe. Od toho tady jsem. Navíc předpokládám, že s Grindavíkem nemáte nic společného, takže vás snad nikdo nemůže podezírat, že někomu straníte. Nemám pravdu?“

Oba přisvědčili.

Týr se neobtěžoval namítat, že kdyby se žaloby daly snadno vyřešit, nepotřebovali by v Grindavíku jejich pomoc. Někdo od policie ze Sudurnesu by si s tím určitě poradil. Projednávání žalob se řídí přísnými pravidly a telefonát od Erly nic nezmůže, přestože s Karó nemají s místními nic společného. Budou si muset projít celým procesem, i když bude každému jasné, že žaloba není opodstatněná. Tak funguje systém, jehož jsou sami součástí. Rozhodl se však, že si připomínky nechá pro sebe. Ne proto, že mu připadaly zbytečné, i když přesně tím

si byl v podstatě jistý. Spíš mu to bylo jedno. Vlastně ani nevěděl, jestli chce ve své práci dál zůstat a jestli vůbec chce ještě bydlet na Islandu.

Samotná práce mu nevadila, ale jinak to s jeho životem šlo celkově z kopce. Cítil se osamělý, protože když se stěhoval ze Švédska zpátky do rodné země, neuvědomil si, že na Islandu nemá žádné přátele, u kterých by mohl hledat oporu. Měl tu sice nějaké příbuzné, ale nemohl donekonečna spoléhat na to, že mu budou zajišťovat společenské vyžití. Přihlásil se dokonce i na seznamku a sešel se s několika ženami, jenže jim i jemu bylo hned jasné, že si do noty nepadnou. Teď se ocitl zase v dalším beznadějném vztahu a pomalu se odhodlával ho ukončit. Věděl, že čím dřív se k tomu přiměje, tím to bude pro oba lepší. Naděje, že se k tomu jako první rozhoupe ona, už ho opouštěla. Bohužel. Dostat košem nebylo nic příjemného, ale ještě stokrát hůř se cítil, když se s partnerkou musel rozejít on.

Zoufalý vztah ovšem nebyl to jediné, co ho trápilo. Vyrostl s vědomím, že ho v raném dětství adoptovala jeho teta s manželem, protože matka zemřela na rakovinu a otec se o něj nechtěl starat. Nikdy neměl důvod o tom pochybovat. Tenkrát byl ještě moc malý na to, aby si mámino úmrtí mohl pamatovat. Po přestěhování na Island se však dozvěděl pravdu, ačkoli by si přál raději prožít zbytek života v nevědomosti. Jako blesk z čistého nebe se ukázalo, že jeho biologický otec matku zavraždil a potom ve vězení spáchal sebevraždu. A jakmile se z toho zjištění začal vzpamatovávat, soudní lékařka Idunn mu prozradila, že takový popis událostí neodpovídá důkaznímu materiálu a že jeho otec čin pravděpodobně nespáchal. V první chvíli se Týrovi ulevilo, že není synem vraha. Úlevu nicméně záhy vystřídala zdrcující touha dopátrat se pravdy.

Bylo mu však jasné, že se mu to nemůže podařit. Jeho biologický otec se oběsil a matka byla po smrti, takže už se neměl koho zeptat. Policie byla se svými závěry spokojená. Týr se ani nepokusil nechat případ znova otevřít, protože pochyboval, že by měl na celý proces dost sil. Potýkali se s nedostatkem zaměstnanců, takže by jeho nadřízení určitě nebyli moc ochotní otravovat vytížený personál starými případy. Proto by si jeho žádost nepochybně celé roky přehazovali tam a zpátky a doufali by, že to Týr nakonec vzdá. Navíc neměl zájem kolegy upozorňovat na svou minulost. Kdyby se případ přece jen otevřel a vyšetřoval, nebylo by Týrovi příjemné, že se někdo u vedlejšího stolu přehrabuje ve starých tajemstvích jeho rodičů, prohlíží si snímky jeho mrtvé matky i otce a pročítá staré zápisy dětských psychologů o něm samotném. To by ho úplně dorazilo.

Přesto by to možná bylo přijatelnější než nechat se užít touhou po pravdě. Už se vzdal naděje, že sama od sebe poleví, protože byla stále stejně silná jako na začátku. Ni jak mu to neusnadňovala skutečnost, že se mu při každém pohledu do zrcadla připomněla jizva na čele – pozůstatek útoku, který jeho matka nepřežila. Tvrdili mu, že k ní přišel, když jako dítě spadl z tříkolky, ne při ráně sekerou. Jak někdo mohl zaútočit zbraní na batole? Zároveň v něm ovšem hroživé snímky máminých zranění vyvolávaly otázku, proč se vrah spokojil s tím, že mu zasadil jen jednu poměrně lehkou ránu. Vražda jeho matky musela být úkladná, protože kdyby to byl náhodný útok duševně narušeného jedince, určitě by nezůstalo u jedné oběti. V té době ani v uplynulých třech desetiletích však k žádnému podobnému napadení nedošlo. Pachatel ale také mohl mezitím zemřít, skončit v psychiatrické léčebně nebo být opakovaně odsouzený a strávit víceméně celou tu dobu za mřížemi.

Týr věděl, že odpovědi nejspíš nikdy nedostane, přesto mu otázky neustále vrtaly hlavou. Jeho kriminologické vzdělání to jenom zhoršovalo. Nedokázal přestat přemýšlet o pachateli a jeho motivech. V poslední době na něj takové úvahy dorážely hlavně v práci, protože se tam skoro nic nedělo. Většina islandských zločinců se zřejmě rozhodla zalézt na zimu pod peřinu.

Karó se chopila štosu vytištěných dokumentů, které měli prostudovat cestou do Grindavíku. Všechny se týkaly případu těch příšerných sousedů. Když už se s Týrem obrátili k odchodu, Erla za nimi zavolala: „Ještě jedna věc, Karin!“

„Karó.“

„Aha. Samozřejmě. Karó.“

Týr se také otočil a nevěděl, zda má odejít, nebo zůstat. Váhal příliš dlouho, a tak si jejich rozhovor nakonec vyslechl.

„Jste tady se vším spokojená?“ vyzvíдалa Erla. „Nechcete si promluvit o něčem ohledně kolegů nebo něčeho jiného?“

Karó se zatvářila překvapeně. „Všechno je v pořádku. Káva by mohla být lepší, ale jinak mě nic netrápí.“

„Já jsem měla na mysli něco jiného. Víte co. Jestli jste se nesetkala s nějakými... však víte.“

Karó se zamračila. „Ne, nevím.“

Erla mávla rukou. „No, s nějakými projevy rasismu. Nestalo se vám nic takového? Pokud ano, musím to vědět. Takové věci na mém pracovišti nestrpím, to ani náhodou!“

Týrova sebelítost ustoupila soucitu s Karó. Byla stejně islandská jako skyr, narodila se a vyrostla na Islandu, sledovala Eurovizi, na Silvestra odpalovala ohňostroje, nadávala na politiku i počasí a při každé příležitosti se bezdůvodně škrábala na každou horu a jako svačinu si

s sebou brala chlebové placky, uzené skopové a energetický nápoj Nocco. V podstatě patřila do islandského národa mnohem víc než Týr. Na rozdíl od něj však byla černoška, a tak ji okolí často považovalo za imigrantku nebo turistku. Islandané vypadali už od doby osídlení příliš stejnorodě a měnit se to začalo teprve nedávno. Karó se proto někdy dostávala do trapných situací, které ale obvykle nevycházely ze zlých úmyslů nebo nenávisti. Týr se přinejmenším nikdy nestal svědkem toho, že by Karó čelila rasismu. To ovšem samo o sobě nic neznamenalo, protože se s ní vídal pouze v práci a málokdo je takový idiot, aby vykřikoval rasistické nadávky policii přímo před nosem. I na Islandu rasisté nepochybně existovali, takže Erliny obavy nebyly úplně nepodložené.

„Kdyby se něco takového stalo, určitě bych vás na to upozornila.“

Týr v jejím hlase postřehl vztek, Erla si ale zřejmě ničeho nevšimla. Týr a Karó seděli v kanceláři vedle sebe a už se dost sblížili.

„Rozhodně! Musíte mi to slíbit.“ Erla se pousmála, zjevně se sebou byla opravdu spokojená. Sáhla po propisce a Týra napadlo, že si chce odškrtnout *opatření proti rasismu* v jednom z administrativních formulářů, na které si neustále stěžovala. Místo toho se ale poškrábala za uchem. „No tak už raději vyrazte do Grindavíku, než se tam ti sousedi uškrtní.“

Karó se přestala mračit, teprve když projeli kolem hliníkárnny. Předtím si vyměnili pár slov, ale Karó působila zaraženě. Týrovi záhy došlo, že by dala přednost mlčení, a pustil rádio. To, co ji trápilo, s ní probírat nechtěl, přestože docela chápal, jak ji musí otravovat, když jí někdo neustále připomíná její barvu pleti. Erla to nepochybně myslela dobře, ale to na celé situaci nic nemě-

nilo. Týr si oddechl, když Karó najednou vzhledla od papírů, ztlumila rádio a byla opět sama sebou.

„Tohle teda bude něco.“ Karó vyhlédla z okna a pozorovala ubíhající lánová pole pokrytá mechem v mdle šedivém zimním odstínu. „Nevypadá to na běžné sousedské spory, spíš na válku. Jestli se těm zápisům dá věřit, bude to peklo.“

Týr neměl s podobnými šarvátkami žádné zkušenosti. Bydlel v bytě, který patřil jeho adoptivním rodičům a původně jim sloužil jako krátkodobé ubytování, když občas přijeli ze Švédska. Nacházel se v prostředním patře domu se třemi byty a nad ním i pod ním bydleli příjemní sousedé, tak nehlukní, jako by to byli motýli. Týrovi nezáleželo na tom, jak vypadá zahrada nebo jakou má dům barvu, a všechny úpravy schvaloval bez námitek. Ani když povolil uzdu fantazii, nedovedl si představit, co by se muselo stát, aby v domě vypukly rozepře. Všichni obyvatelé si přáli zachovat mír.

Věděl ovšem, že to tak nemusí být vždy. Během studia se trochu věnoval psychologii, dost na to, aby zhruba rozuměl lidské povaze a chápal, co může člověka rozhodit. Nejsou k tomu potřeba žádné dlouhodobé sváry, za nepříznivých okolností se člověk může s někým rozhádat kvůli čemukoli. „Píše se tam, čeho se ty rozbroje týkají?“

„Vlastně spíš ne. Vypadá to jako kombinace všeho možného. Hádky o hranice pozemků, obytný přívěs bránící ve výhledu, hluk, pampelišky v trávníku, plnění povinností, zápach z kompostu, neuvázaný pes. Příliš jasné vánoční osvětlení na střeše. A tak podobně.“

„To nezní tak závažně, aby se to dostalo do zápisů.“

„To je pravda. Jenomže nejde o příčiny těch sporů, spíš o jejich průběh. Ten je naprosto nepřiměřený.“

„Jako třeba?“

„Jestli jsou ty záznamy pravdivé, rodiny si navzájem třeba prořízly pneumatiky na autě, zničily zánovní obytný přívěs, vysypaly na trávník plný kontejner odpadků, povolily šrouby u trampolíny, otrávil domácí zvířata, házely kamení do oken, nasypaly cukr do benzinové nádrže, zasypaly trávník solí nebo ho spálily horkou vodou, rozbily bezpečnostní kamery, roznášely po celé ulici anonymní dopisy s různými pomluvami, kradly balíky z internetových obchodů a rozdupávaly jídlo, které přivezl kurýr. V podstatě si provedly úplně všechno, co se dá.“

„Obě rodiny?“

„Podle zápisů to vypadá, že ano. Pokaždé ale veškerou vinu popřely, takže nemůžeme vědět, co je pravda a co je vymyšlené.“ Karó pokrčila rameny. „Možná je jedna rodina úplně nevinná a druhá schválně rozdupala vlastní objednané jídlo a poničila vlastní majetek, aby to vypadalo jako šikana od sousedů. Kdoví. Všichni čtyři jsou podle všeho takoví šílenci, že by toho byli schopní.“

„A co vlastně dělají? Mají práci, nebo jsou pro ně tyhle spory zaměstnání na plný úvazek?“

„Jeden z mužů je námořník u místní rybářské společnosti. Jeho manželka působí v odborové organizaci. Druhá žena je průvodkyně a její muž pracuje v půjčovně aut na letišti v Keflavíku.“ Karó vrhla na Týra tázavý pohled. „Zajímalo by mě, jestli se s každým hádají i v práci, nebo se chovají jako magoři jenom v soukromí.“

Tak jako tak bylo jasné, že to bude vážně něco.

Když zabočili do ulice, kde údajně zuřila válka, měli dojem, že tam bydlí sami naprosto normální lidé. Typické islandské středně velké betonové domky, většinou dvoupatrové, s fasádami v tlumených barvách. Jen jeden z nich budil pozornost. Stál u konce ulice a nebylo pochyb, že nedávno vyhořel. Kolem zabedněných oken

v horním poschodí se černaly zbytky sazí. Střecha byla děravá jako cedník, většina krytiny chyběla a na odkrytých místech vykukoval ohořelý krov. Týr tušil, že oheň asi pohltil střešní konstrukci a hasiči krytinu strhli, aby získali k plamenům přístup.

Týr nedokázal od troskek odtrhnout oči. „Jak to, že nechali dům v tomhle stavu? Proč ho nezbourali?“

„Mě se neptej.“ Karó se otrásla. „Myslím ale, že vím, o co jde. Vzpomínám si, že zhruba před rokem se o požár v Grindavíku mluvilo ve zprávách. V domě uhořely dvě děti s otcem, žena se zachránila. Hrozná tragédie. Určitě to byl tenhle barák.“

„Aha, už si vzpomínám. Proboha.“ Požár v Grindavíku tehdy neunikl ani Týrovi, ačkoli islandské zprávy moc bedlivě nesledoval. Některé byly tak příšerné a tragické, že nedokázal přečíst víc než titulek. Do takové skupiny se řadil i tenhle ničivý požár. S ohořelými troskami před očima měl Týr najednou pocit, že sousedské spory jsou naprosto nepodstatné.

Odvrátil pohled od spáleniště a zadíval se na konec slepé ulice, kde stály tři domky, všechny dvoupatrové. Zajel k prostřednímu a navigace mu oznámila, že jsou v cíli.

To bylo v podstatě zbytečné, protože se jim naskytl výjev, který vyvracel veškeré pochyby. Ocitli se na bitevním poli.